

Sygn. akt II Ca 874/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman (spr.)
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko H. W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 4 października 2016 roku, sygn. akt I C 419/16

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 874/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 grudnia 2015 roku reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powód (...)z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej H. W. kwoty 2.243,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 28 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim uwzględnił powództwo i wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana H. W. wyniosła sprzeciw od niniejszego nakazu zapłaty, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Z dniem 11 marca 2016 roku uległa zmianie nazwa wierzyciela z (...) z siedzibą w K. na (...) z siedzibą w7 K..

Wyrokiem z dnia 4 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim oddalił powództwo w sprawie (...) z siedzibą w K. przeciwko H. W. o zapłatę.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia Sąd stanowiły przytoczone powyżej ustalenia faktyczne.

W dniu 9 czerwca 2009 roku pozwana H. W. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) Spółka Akcyjna we W. (obecnie (...) Spółka Akcyjna we W.).

W dniu 10 sierpnia 2010 roku (...)Spółka Akcyjna we W. wystawił przeciwko pozwanej H. W. bankowy tytuł egzekucyjny. Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2011 roku, w sprawie sygn. akt I Co 1268/11 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim nadal klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu w dniu 10 sierpnia 2010 roku, przez (...) Spółka Akcyjna we W. z tytułu zobowiązań wynikających z umowy pożyczki z dnia 9 czerwca 2009 roku.

Z wniosku wierzyciela (...)Spółka Akcyjna we W. prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim – Aleksandrę Błasiak –Dżereń przeciwko H. W. postępowanie egzekucyjne w sprawie (...), które postanowieniem z dnia 6 lutego 2014 roku zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu 19 grudnia 2014 roku (...) Polska SA we W. dokonał cesji przedmiotowej wierzytelności na rzecz (...) z siedzibą w- K.. Przedmiotem tej cesji była wierzytelność (...) SA we W. względem pozwanej o czym nabywca zawiadomił dłużniczkę i wezwał ją do zapłaty.

W następstwie powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy zważył, że stosownie do treści art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Oznacza to, że podniesienie zarzutu przedawnienia zmienia istniejący stan rzeczy w ten sposób, że dotychczasowy stosunek materialny pomiędzy stronami przekształca się w zobowiązanie naturalne. Zgłoszenie tego zarzutu możliwe jest na każdym etapie postępowania, przed jego prawomocnym zakończeniem (por. wyrok SN y dnia 4 września 2014 roku, IICSK 478/13, LEN nr 1545029). Zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym roszczenie stało się wymagalne. W literaturze i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, iż „wymagalność” roszczenia oznacza sytuację, w której dla wierzyciela otwiera się możliwość domagania się od dłużnika, by zaspokoił roszczenie, a zatem by zachował się zgodnie z treścią ciążącego na nim zobowiązania (por. m.in. wyrok SN y dnia 12 lutego 1991 roku, III CRN 500/90 OSN 1992/7-8/137, wyrok SN y dnia 28 kwietnia 2004 roku, VCK 461/03, Lex nr 174217). Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenie okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.). Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością (por. wyrok SN dnia 2 kwietnia 2008 roku, III CSK 302/07, opubl. Lex nr 398487). Sąd Rejonowy wyjaśnił również, że nie budzi obecnie wątpliwości pogląd, iż roszczenie banku z tytułu umowy kredytu bankowego, jako związane z prowadzoną działalnością gospodarczą ulegają trzyletniemu przedawnieniu (por. wyrok SN z dnia 10 października 2003 roku, II CK 113/02, OSP 2004/11 /141, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2007 roku, IV CSK 356/06 nie publ.).

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, jak również przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje lub przez wszczęcie mediacji (art. 123 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym, w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.p.c.) Jako przykład czynności przerywających bieg terminu przedawnienia wskazuje się w judykaturze złożenie przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji, czy też złożenie przez bank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. uchwała SN z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, wyrok SN z dnia 23 listopada 2011 roku, IN CSK 156/11, OSNC 2013/1/7, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 roku, II CSK 203/11, OSP 2014/6/60).

Przenosząc powyższe uwagi na płaszczyznę niniejszego sporu Sąd Rejonowy stwierdził, że dla roszczenia strony powodowej, wywodzonego z umowy bankowej, właściwy był trzyletni termin przedawnienia zastrzeżony dla roszczeń

związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą (art. 118 in fine k.c.). Z treści pozwu wynika, iż niespłacona przez pozwaną kwota pożyczki wraz z odsetkami stała się wymagalna w dniu 25 czerwca 2010 roku. Sąd nie miał podstaw by twierdzenia powoda w tym zakresie kwestionować mimo braku w aktach sprawy oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy pożyczki. W aktach sprawy znajduje się bowiem bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przez (...) S.A. we W. w dniu 10 sierpnia 2011 roku, w którym wskazano, że roszczenia wynikające z przedmiotowej umowy są wymagalne.

W trakcie biegu terminu przedawnienia doszło do jego przerwania, kiedy to pierwotny wierzyciel (...) SA z siedzibą we W. wystąpił do Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim o nadanie klauzuli wykonalności na wystawiony w dniu 10 sierpnia 2010 roku bankowy tytuł egzekucyjny. Postępowanie klauzulowe zostało zakończone wydaniem przez tenże Sąd w sprawie sygn. akt I Co 1268/11 - postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności. Od tego dnia zgodnie z art. 124 § 2 k.c. bieg przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo. Następnie pierwotny wierzyciel wystąpił z wnioskiem o wszczęcie przeciwko pozwanej H. W. postępowania egzekucyjnego w oparciu o tytuł wykonawczy, którym był zaopatrzony w klauzulę wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 10 sierpnia 2010 roku. Postanowieniem z dnia 6 lutego 2014 roku postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej prowadzone z wniosku pierwotnego wierzyciela zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Sąd Rejonowy nie zaakceptował stanowiska strony powodowej, że w sprawie doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia. Wyjaśnił, że przerwy biegu terminu przedawnienia występujące na skutek działań podejmowanych przez poprzedniego wierzyciela, nie mogą odnieść skutku do powoda. Powołał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 19 listopada 2014 r., sygn. akt II CSK 196/14, (LEX nr 1622306), zgodnie z którym do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których bądź przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Przypomnił również, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego wyroku zwrócił uwagę, iż choć art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, to jednak nie może być to czynność przedsięwzięta przez kogokolwiek i przeciwko komukolwiek, ale podjęta przez strony stosunku prawnego leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Sąd Najwyższy wywiódł dalej, że z uwagi na to, iż przedawnienie jest instytucją prawa materialnego, z jego istoty wynika, że przerwanie jego biegu w przypadku określonego roszczenia następuje pomiędzy podmiotami materialnie zobowiązanymi/uprawnionymi.

Zdaniem Sądu meriti ujmując omawiane zagadnienie innymi słowami, czynność obiektywnie zdolna do przerwania biegu przedawnienia roszczenia w postaci np. wniesienia pozwu do sądu wywiera zamierzony skutek tylko wówczas, jeśli podmiot dokonujący tej czynności jest rzeczywiście uprawnionym z tego roszczenia, a osoba pozwana w istocie jest zobowiązana do zadośćuczynienia temu roszczeniu - i w ten właśnie sposób należy rozumieć użyte przez Sąd Najwyższy pojęcie „identyczności osób” dokonujących czynności i materialnie uprawnionych/zobowiązanych. Innym przejawem istnienia tej zasady jest konstatacja, że do przerwania biegu przedawnienia dochodzi właśnie na rzecz osoby uprawnionej materialnoprawnie w chwili dokonywania czynności (a nie jakiegokolwiek innej), co jednak nie stoi w jakiegokolwiek sprzeczności ze sformułowaną wcześniej tezą, że zaistniałe skutki dokonanej czynności dla biegu przedawnienia, kształtujące sytuację prawną tej osoby, rozciągają się po dokonaniu przelewu także na nabywcę wierzytelności.

Sąd Rejonowy wyjaśnił również, że jeszcze dokładniej kwestią przedawnienia roszczenia po cesji wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi będącemu bankiem przy bankowym tytule egzekucyjnym, zajął się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16 (opubl. Legalis nr 1469243). W jej uzasadnieniu wskazano, że art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854) uchylił art. 96 - 98 Prawa Bankowego, które dawały bankom uprawnienie do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 11 ust. 3 tej ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczas obowiązujących, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po jej wejściu w życie. Zagadnienie prawne, w której Sąd Najwyższy podjął uchwałę dotyczyło

tożsamej sytuacji z jaką Sąd spotkał się w przedmiotowej sprawie, bowiem takiej sytuacji faktycznej, w której wniosek banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego przerwał bieg przedawnienia, przerwa zakończyła się z datą prawomocnego postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania z urzędu na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC wobec nieskuteczności egzekucji, po czym bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo i cesjonariusz nie będący bankiem nabył wierzytelność. Sąd Najwyższy wskazał, że w takiej sytuacji odpowiedzieć trzeba na pytanie, czy cesjonariusz, który nie jest bankiem może skorzystać ze skutków prawnych uprzywilejowanego trybu dochodzenia i egzekwowania roszczenia przez banki na podstawie art. 96 - 98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 128; dalej PrBank), które obowiązywały do dnia 27 listopada 2015 r., skoro nabywa wierzytelność wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami (art. 509 § 2 k.p.c.). W dalszej części uzasadnienia, Sąd Najwyższy wskazał, że zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń. Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia. Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo. Następnie podał, że w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu. W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym Sąd Najwyższy zauważył, że sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Tym samym Sąd Najwyższy wskazał, że skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie umknęło Sądowi Najwyższemu, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. W konsekwencji Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną

wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Powyższe stanowisko oraz zawarta w uzasadnieniu uchwały z dnia 29 czerwca 2016 roku (III CZP 29/16) argumentacja Sądu Najwyższego została podzielona w całości przez Sąd Rejonowy, który w konsekwencji stwierdził, że roszczenie dochodzone przez powoda jest przedawnione. Przerwy biegu przedawnienia roszczenia dokonane na skutek działania pierwotnego wierzyciela nie mogą odnieść skutku wobec powoda. Wierzytelność banku stała się wymagalna w dniu 25 czerwca 2010 roku i uległa przedawnieniu z uwagi na upływ 3 lat. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 21 grudnia 2015 roku. Powództwo podlegało zatem oddaleniu z powodu przedawnienia roszczenia i z tego też względu odstąpiono od merytorycznego rozpatrzenia istoty sprawy, a więc zasadności roszczenia, jego treści oraz wysokości. Uwzględniony zarzut przedawnienia będący jedną z tzw. przesłanek negatywnych jurysdykcyjnych usuwa bowiem, obowiązek szczegółowego badania przez sąd, czy i jakie roszczenie rzeczywiście przysługuje powodowi i jaka jest jego wysokość.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda, który zaskarżył go w całości.

Skarżący zarzucił mu naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez błędną ich wykładnię i uznanie, że nabywcy wierzytelności nie przysługuje dobrodziejstwo w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia w związku z dokonanymi przez poprzedniego wierzyciela czynnościami skutkującymi jego przerwaniem (złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny (dalej również: (...)), nadanie klauzuli wykonalności na (...), prowadzenie postępowania egzekucyjnego zakończonego umorzeniem na skutek bezskuteczności), co doprowadziło do oddalenia powództwa, podczas gdy na cesjonariusza przechodzą wraz z wierzytelnością wszelkie prawa z nią związane, wszelkie jej właściwości, przywileje i braki, a zatem również przywilej powoływania się na przerwę biegu terminu przedawnienia,

2) art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 124 § 2 k.c. poprzez błędne przyjęcie, iż złożenie przez wierzyciela pierwotnego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, zakończenie postępowania klauzulowego nadaniem klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny oraz wszczęcie postępowania egzekucyjnego zakończonego następnie wydaniem postanowienia o jego umorzeniu wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, wydane na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. nie są czynnościami powodującymi w stosunku do cesjonariusza odpowiednio przerwę biegu terminu przedawnienia, a następnie rozpoczęcie tego biegu od nowa od dnia zakończenia postępowania.

W związku z powyższym wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

2/ zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie o:

3/ uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik powoda podniósł między innymi, że zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Tym samym każde zwrócenie się do właściwego organu w ww. celu skutkuje przerwą biegu przedawnienia. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z

dnia 16.01.2004 r. (III CZP 101/03), omawiane czynności nie tylko powodują przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), ale też jego zawieszenie aż do ukończenia postępowania wywołanego daną czynnością (art. 124 § 2 k.c.). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym, termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 09.05.2003 r., V CK 13/03, OSP 2004, nr 4, poz. 53 i z dnia 09.05.2003 r., V CK 24/03, nie publ. oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31.01.2002 r., III CZP 72/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 107). Organami powołanymi do rozpatrywania spraw cywilnych oraz egzekwowania wydanych rozstrzygnięć są sądy i komornicy.

Skarżący nadmienił, że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29.06.2016 r. sygn. akt III CZP 29/16, która została powołana w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, w żadnym miejscu nie kwestionuje i nie podważa dotychczas wypracowanego stanowiska, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny przerywa bieg przedawnienia. Orzeczenie to dotyczy bowiem wyłącznie kwestii przerywania biegu terminu przedawnienia na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Sąd I instancji opierając się zatem na ww. orzeczeniu dokonał pewnej nadinterpretacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, Sąd II instancji ograniczył przedmiotowe uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Wskazane ograniczenie znajduje swoje uzasadnienie w treści przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c. Jednocześnie jak wynika z treści skargi apelacyjnej strona powodowa nie zakwestionowała dokonanych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych. Ustalenia te uznać należało za wystarczające do merytorycznego jej rozstrzygnięcia i Sąd Okręgowy przy rozpoznawaniu apelacji przyjął je za własne.

Wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji, prawidłowo uznał, że dochodzone w niniejszej sprawie przez stronę powodową roszczenie jest przedawnione.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że do przerywania biegu przedawnienia dochodzi zarówno na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i na skutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego na jego podstawie, jako że nie ma wątpliwości, iż czynności te należy uznać za czynności podjęte bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, Legalis Nr 61004 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 roku, IV CSK 156/11, Legalis Nr 45483, z dnia 12 stycznia 2012 roku, II CSK 203/11, Legalis Nr 480469, z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04, Legalis Nr 84407, z dnia 22 stycznia 2008 roku, V CSK 386/07, Legalis Nr 117745, z dnia 21 maja 2010 roku, II CSK 614/09, Legalis Nr 381542 oraz z dnia 4 października 2012 roku, I CSK 90/12, Legalis Nr 381542.).

Choć przerwanie biegu przedawnienia przez tego rodzaju czynności prowadzi do skutków ujętych w przepisie art. 124 § 1 i 2 k.c. i przedawnienie co do zasady biegnie na nowo z chwilą zakończenia postępowania klauzulowego lub egzekucyjnego, to jednak, zgodnie z obecnie ugruntowanym poglądem, zwrot wniosku bądź umorzenie postępowania egzekucyjnego niweczą skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, Legalis Nr 1182728 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, II CK 113/02, Legalis Nr 62460, z dnia 23 stycznia 2007 roku, V CSK 386/07, Legalis Nr 117745 i z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, Legalis Nr 1186869.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwanie biegu przedawnienia następuje co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania. Jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerywania zachodzi tylko w podmiotowym i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez

wierzyciela. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie można również pominąć, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć nie do egzekwowania, lecz do dochodzenia roszczenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może się powoływać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

W przywołanej już wcześniej przez Sąd pierwszej instancji uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku wydanej w sprawie III CZP 29/16, Legalis Nr 1469243, Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy z pewnością nie narusza zasady wynikającej z art. 513 § 1 k.c. Cesjonariusz uzyskuje bowiem w chwili przelewu wierzytelność w takim kształcie materialnoprawnym, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Nie może jedynie korzystać z przysługujących cedentowi indywidualnych, wyjątkowych przywilejów dotyczących egzekucji wierzytelności ani z ich skutków (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2016 roku w sprawie III CZP 52/16, Legalis Nr 1507554). Tak więc powód jako nabywca wierzytelności (cesjonariusz) nie może się powoływać na przerwę biegu terminu przedawnienia roszczenia wobec pozwanego z uwagi na złożenie przez poprzedniego wierzyciela czyli banku wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Czynności te przerwały bieg terminu przedawnienia jedynie wobec banku będącego wierzycielem wskazanym w bankowym tytule wykonawczym, a nie wobec nabywcy wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego, którego nie dotyczyły bankowy tytuł wykonawczy ani wszczęte postępowanie egzekucyjne.

Na uwzględnienie nie zasługują przytoczone w skardze apelacyjnej zarzuty odnoszące się do rzekomej prawotwórczej roli Sądu Najwyższego oraz nawiązujące do przepisów powołujących fundusze sekurytyzacyjne. Poglądy wyrażone w powołanym wyżej orzecznictwie stanowią bowiem co najwyżej wykładnię przepisów prawa. Logiczna i rzeczowa argumentacja przywołana na poparcie tej wykładni powoduje, że Sąd Okręgowy ją w pełni podziela.

W konsekwencji powyższego stwierdzić zatem należało, że trzyletni termin przedawnienia roszczenia wobec powoda – nabywcy wierzytelności rozpoczął bieg najpóźniej w dniu 6 kwietnia 2011 roku (data wydania postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko pozwanej) i nie został przerwany.

Pozew został wniesiony w dniu 21 grudnia 2015 roku, kiedy upłynął już trzyletni termin przedawnienia roszczenia.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.